

İDARE MERKEZİ
ANKARA, İstanbul Caddesi
Maarif Eminliği yanında

İSTANBUL BÜROSU
İstanbul, Ankara Caddesi
No — 87

HAYAT

Fiatı her yerde 15 kuruş
seneligi, posta ile 7,5 Türk Lirası
(Ecnebi Memlekettlere 7,5 Dollar)

Abona ve ilan için İstanbul
bürosuna muracaat edilir
Yazı işlerinin mercii Ankara
merkezidir

Hayata, daima hayata.. Dünyaya daha çok hayat katalım!

— NIETZSCHE —

Cilt: V

Ankara , 10 Kânunsani , 1929

Sayı: 111

„Necati,, nin ölümü karçısında

Hayatımda, bu kadar umulmayan bir felâketle karşılaştığımı bilmiyorum ! Telefonda onun ölümü haberini alınca ellerim titredi boğazım kurudu ; boğuk bir sesle tekrar tekrar sordum. Kalbim bu zalim habere bir türlü inanmak istemedi. Fakat matemli bir sesle inilleyen kısık muttarit telefon darbeleri bu acı hakikatı bütün çıplaklığıyla haykırıyordu; Necatiyi kaybettik ! Her kara haber gibi bu felâket haberi de doğru çıkmıştı . . .

Evet, bu bir hakikat . . . Daima hayat ve ümit dolu gür sesinin akisleri daha kulaklarımızda titrerken, bu zalim hakikatle karşılaşıyorduk ! O kadar genç, o kadar dinç, adeta bir hayat kaynağı gibi taşkın bir insanı birden bire aramızdan eksilmiş görmek, ne umulmaz bir faciadır, yarebbi... Bu anî felâket darbesi altınba dimağım hâlâ uyuşuk duruyor , . . Bu dost ölümünün kalbimde açtığı yara, sanıyorum ki, ilelebet kanayacak!

Şu perişan satırları yazarken, „Ankara,,da onun taze mezarı başında samimiyetle ağlayan sesleri duyuyorum... İnkilabın zaferi için onunla ayi safta çalışan insanların, en büyüğünden en küçüğüne kadar, ne derin bir matemle sarsıldıklarını çok yakından hissediyorum... Milletın göz yaşlarıyla ıslanan bu muazzez mezar üstündeki çiçekler, altında yatan ölünün temiz, asil ruhu gibi, henüz terütaze duruyor... Eğer şu dakikada „Ankara,,da olsaydım, mezarının başında diz çöker ve kalbimin hıçkıran sesi ile ona derdim ki:

— Necati, sevgili dost, inkılâbın aziz çocuğu! asil ruhunla, ve temiz vicdanında milletin arasında ne yüksek, ne muhterem bir mevki kazandığını görü-

yor musun? Mertliğine, insanlığına hayran olarak sana candan bağlanan dostlarının kalbinde daima yaşiyacağını anlıyor musun? Daha hayattan nasibini almadan, inkılâbın kuvvetli omuzlarına yüklettiği mukaddes vazifeleri tamamlamak saadetini daha görmeden, zalim ecel seni kara topraklara çekti götürdü! Orada sevgili ananın kolları orasında sakın ve müsterih uyu. Türk gençliği ölümünle saflarında açılan boşluğu doldurmak için daima senin bu aziz hatırandan kuvvet alacak...

KÖPRÜLÜZADE
MEHET FUAT

— Cumhuriyet —

Hayretteyim: Ölüm mü, hayat mı?

Necati ölmüş, diye bana bir haber söylediler. Dünya dünya olalı, ne kürrei arz üzerinde, ne de onun üstünde herhangi bir adamın başına bu kadar muthiş bir yıldırım düşmemiştir. Haber yıldırım idi. Fakat onun mukabilinde, ben daha kuvvetli: sanki, şaka! diyen, sanki bu hakikata inanmamakta selâmet bulmak isteyen ben.

Tekrar ettiler ki Necati ölmüştür!.. Sahimi?.. Buna inanmak lâzım mı? yok, yok, şaka değilse bile kuru laf söylüyorsunuz canım, hiç Necati ölür mü?..

Dün yıldırımını kafama yedikten sonra bütün şehri dolıştım, bütün dağı taşı dolaştım. Ben hakikattan kaçmak istedikçe o gözümde büyüdü, ve.. büyüye büyüye, nihayet hakikat oldu. Hakikat: yanı memat! Vah zavallı Necati, Vah zavallı kardeşim... Ölürken senin yanında bulunamadım, arkadan ne söyleyim? yalnız şundan emin ol ki Necati, beraber uğruna hayat ve mematımızı vakfettiğimiz istiklâl ve inkılâp saflarında senin yerini doldurmak vazifesi dahi bize ve bütün millete terettüp etmiştir. Başka ne diyebilirim? Necati, sen başka hangi lisanı

anlarsın, ve ben başka hangi lisanı konuşabilirim?..

Emin ol çocuk, Emin ol arkadaş, uğruna çalıştığın vazifeye devam olunacaktır, ve aramızda herhangi bir sebeple -Allah belâsını versin ölüm sebebi ile- olmadığın için, ona göre fazla ihtimam, gayret ve hassasiyet gösterilecektir. Ben eminim ki netice daima senin de gördüğün veçhile emniyetbahş olacak, eyi ve parlak çıkacaktır. Fakat ne hasret ki, sen genç çocuk, hakkın olan bu parlak neticeleri görmemiş olacaksın.

Rahat ol Necati, biz sana bütün işlerin tekmil haberlerini getiririz.

— Ah, bütün bu satırları hep kendimi tesliye etmek için yazıyorum. Necati, ölümün ne kadar büyük oldu ki hiç bir şekil ve surette insanın kendisini aldatması kabil değil.

Yaşa, ey ebedî zinde çocuk!

Bak, ölümün dahi bize heyecan ve hayat oluyor. Yaşa, hatta öldükten sonra yaşa, ve ilel'ebet yaşamakta daim ol. Bize teselli medarı ancak bu ebedî hayatındır.

Duçar olduğumuz ziyadan dolayı vatandaşlara tesliyetler arz ederken bütün tesliyet temennilerinin bize teveccüh edeceğini biliyoruz. Kim kimi teselli etsin?..

Binaenaleyh şimdilik hepimiz Türk gençliğinin en güzide bir mümessilinin ufulü huzurunda eğilerek kendisine diyelim ki:

— Necati, inanmakta zorluk çekmekle beraber kabul ediyoruz ki, sen öldün. Fakat bizim içimizde ve milletin kalbinde senin ölmekliğın, yani yok olmağın ihtimali yoktur. Sen zahirde yok gibi olsan bile hakikatta var-sın, ve daima bizimle berabersin. Göreceksin ki takibini beraber azmettiğimiz millî varlık, yükselme